

Стига само да духне силенъ вѣтъръ, или да има ввелица, за да имъ развали спокойствието.

Въ една такава къщица живѣеше нагледникътъ Петръ съ момченцето си. Земята отъ нѣколко недѣли бѣше покрита съ снѣгъ, но снѣгътъ пакъ вальше, а вѣтърътъ разнасяше бѣлитѣ снѣжни парцали по желѣзнитѣ релси. Студътъ бѣше нетърпимъ. Прѣзъ туй лошо врѣме Петръ се бѣше простудилъ. Силна трѣска го повали въ леглото и той не можеше да стане да нагледа пжтътъ и да се намѣри на мѣстото си, когато ще замине желѣзницата.

Осем годишното му момченце, Благой, сега изпълняваше службата на баща си. Благой често пжти ходѣше съ баща си и бѣше доста запознатъ съ тази работа.

Той не се страхуваше нито отъ студа, нито отъ вѣтъра. Въ туй лошо врѣме той стоеше отъ вѣнъ, когато приближаваше да мине желѣзницата. Денъ и нощъ малкия Благой стоеше на желѣзния пжтъ, защото паза-ча при всѣко заминаване на желѣзницата трѣбва да покаже че пжтя е здравъ и че той варди. И ето ний виждаме на картинката малкия Благой, увитъ въ кожухътъ на баща си, съ прѣтъ въ ржка, стои правъ до като отмине желѣзницата.

Това осем годишно момче варди сега живота на толкова хора, които пжтуватъ съ желѣзницата! На ли това момченце ще стане единъ добъръ чловѣкъ? А и Богъ всѣкога ще го закрия и ще му помага.

